

İdam Vakti

– lilya.ay · 19 Mayıs 2024

Sallanıyor bir kafa,

hasır,

sert bir ipin ucunda:

gardıropta,

renkli elbiselerin yanında.

Duruyorum piyano taburesinin üzerinde:

siyah,

simsiyah,

kara bir delik...

Sıkıca bağlıyorum atlama ipini:

renkli,

güzel,

masum anılar...

İtiyorum elbiselerimi iki uca,

önemlidir askılığın dengeli olması.

Anımsatıyor o an gardırobun yapısı,

yeni bir diyarı:

olmayan,

olmayacak olan...

Dönüyorum arkamı,

ışığa doğrulmuş,

açmayı bekleyen yeni bir çiçek...

Kaçtı artık ipin ucu boynuma,

sarıp sarmalıyor bir zincir gibi,

açılmayı bekliyor sanki...

Hazırım artık,

son bir tekme,

son bir nefes,

son bir özür...

Kesiliyor nefesim,

kaydı bile gözlerim;

Ah, Tanrım,

bu nasıl bir zevk,

nasıl bir duygu!

Parlak bir ışık,

bembeyaz,

tertemiz,

yeni bir sayfanın rengi sanki.

Koyuyorum ayağımı rafların birine,

yeter bu kadar,

yaşamalıyım bu zevki tekrar,

gidemem de bu dünyadan yakın bir zamanda.

Sevdiğim,

merak ettiğim bir şey sonunda!

Öngörülemez,

korkulu,

ama heyecanlı

ve de huzurlu.

Kimildamiyorum,

kalakalıyorum,

sindiremiyorum bu olanları.

Kendime geliyorum sonunda,

iniyorum aşağıya,

çıkıyorum artık yaşamaya.

Boynumda bir iz,

kaybolur beş-on dakikaya.

Beynimde ise unutulamaz bir anı,

hayatım boyunca orada varolacak.